

[Ib Christensen]

havere en indsigelsespligt, der kan gøre nationale varemærkesystemer illusoriske?»

(Spm. nr. 600).

Begrundelse.

Der henvises til artikel i Erhvervs-Bladet (7/2 1979), side 5, af civilingeniør Frants Ellyton, Patentbureauet Magnus Jensens Eftf.

Af denne artikel fremgår det, at danske varemærkeindehavere gennem den foreslåede rådsforordning reelt kan komme ud for at bekoste indtil flere indsigelser imod forringelser af sit varemærkes værdi. Forsømmer han blot én indsigelse, kan hans varemærke blive værdiløst.

Der er tilsyneladende ikke i udkastet til rådsforordning taget højde for, at mange mærkevarer har varierende sammensætning fra land til land, f. eks. af hensyn til den lokale smag.

Det er i øvrigt heller ikke sikkert, at den påtænkte EF-varemærkemyndighed altid vil være i stand til at finde frem til et nationalt varemærke gennem den påbudte forundersøgelse.

Endelig fremgår det af artiklen, at de nationale varemærkesystemer efter en eventuel gennemførelse af rådsforordningen formentlig kun vil kunne friste en såre tvivlsom tilværelse.

Besvarelse (21/2 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

EF-Kommissionen har i snart mange år arbejdet med planer om en europæisk varemærkeordning, idet den allerede i 1961 nedsatte en arbejdsgruppe med den opgave at udarbejde en sådan. I 1964 fremkom arbejdsgruppen med et udkast til konvention om europæisk varemærkeret, men herefter gik arbejdet i Kommissionen i stå og blev først genoptaget i 1974, hvor en ny arbejdsgruppe bestående af tjenestemænd fra Kommissionen og sagkyndige fra videnskab og praksis blev etableret. Overvejelserne i denne arbejdsgruppe har dannet grundlag for det kommissionsudkast til rådsforordning om EF-varemærker, der siden november 1976 har været under behandling i en af Kommissionen oprettet arbejdsgruppe, hvori samtlige medlemslande er repræsenteret. Sagen ligger således stadig i Kommissionens regie, og

Kommissionen søger gennem arbejdsgruppens drøftelser af udkastet råd og bistand hos medlemslandenes eksperter med henblik på udarbejdelse af et forslag til en varemærkeordning, der efter planen skal forelægges Rådet i 1980, hvorefter forslaget vil blive henvist til videre drøftelser i en rådsgruppe.

Handelsministeriets rådgivende udvalg vedrørende industriel ejendomsret, der samtidig er EF-specialudvalg, og hvori såvel foreningerne af patent- og varemærkeagenter som de berørte erhvervsorganisationer er repræsenteret, følger nøje behandlingen af udkastet til en EF-varemærkeordning, idet de danske eksperter, der i arbejdsgruppen bistår Kommissionen, holder udvalget orienteret om, hvad der passerer, og udtaler sig i arbejdsgruppen på grundlag af det i udvalget aftalte. Såvel det rådgivende udvalg som eksperterne er helt opmærksomme på de problemer, den foreløbigt påtænkte indsigelsesprocedure kan skabe for især mindre og mellemstore varemærkeindehavere, og tilstræber derfor i arbejdsgruppen at vinde gehør for en ordning, der begrænser disse problemer mest muligt.

Som det vil ses, befinder sagen sig endnu på et foreløbigt stadium, og jeg agter selv sagt, når spørgsmålet om min stillingtagen til en eventuel EF-varemærkeordning bliver aktuel, at forelægge sagen for regeringen og folketinget.

Til *undervisningsministeren (14/5 79)* af:

Ib Christensen (DR):

»Vil ministeren fremme indførelsen af en EFG-uddannelse for skomagere?»

(Spm. nr. 602).

Begrundelse.

Det må anses for et samfundsmæssigt tab, hvis de små håndværksfag, herunder skomagerfaget, dør ud.

På 12 år er 9 af 10 skomagerforretninger forsvundet, og gennemsnitsalderen for skomagere er nu på op mod 60 år. Formanden for Landsforeningen af Skomagermestre og Skotøjshandlere har ifølge Aarhus Stiftstidende (10. februar) henvendt sig i ministeriet uden resultat hidtil. Det samme gælder forbrugerrådet.